

Cecil Buffel – fortfarande optimist om byns utveckling

– Jag vill att det ska bli förändringar i människors liv och jag älskar verkligen mitt jobb. Men det är svårt att se människor kämpa för livet och man måste ha stort tålamod.

Ur tidskriften Södra Afrika nr. 3 2009

DET SÄGER CECIL BUFFEL som är regeringens förlängda arm i Pniel. Byn ligger mitt i Sydafrika, 30 km från diamantstaden Kimberley. Redan för tio år sedan arbetade han idogt för byns utveckling, bland annat med ett solprojekt tillsammans med tysarna. Tanken var att bybornas liv skulle förenklas genom att de fick en solugn att använda istället för att hugga ner träden eller lida av avgaserna från paraffinspisarna. När vi besökte Pniel 1998 såg vi ugnarna utanför många av husen, idag finns de inte längre kvar.

– Ja, solen är ju gratis. Men projektet tog slut, och jag tror inte att någon använder solugnarna längre. Fråga mig inte varför. Jag vet inte.

Han säger det men ser ändå inte uppgiven ut. Han måste ha ett oändligt tålamod den här mannen. För tio år sedan drömde han om en ljus framtid för Pniel. Det ser ut som om inte mycket har hänt, men skrapar vi på ytan kanske en annan bild kommer fram.

CECIL BUFFEL HAR UTBILDAT SIG och studerat till kommunutvecklare vid universitetet i Pretoria i tre år. Vi börjar med att fråga honom om hur situationen ser ut för Pniel idag?

– Ja, ska jag vara ärlig så är det landfrågan som ger mig mardrömmar. Ledarna som är valda för byn är inte härifrån. Ingen tar ansvar, och ingenting har hänt på elva år. Det är som ett vakuum, alla går och väntar på att marken ska överföras till byborna.

Cecil har en bekymmersrynka mellan ögonbrynen, men ansiktet är ändå ljust.

– Det var en artikel i måndagens tidning som gjorde mig mycket olycklig. De så kallade ledarna föreslår nu att en vit affärsman ska få 80 procent av marken för gruvdrift och byborna ska få 20 procent.

Han framhåller att en gruva inte är en satsning för framtiden. Den kommer att sina.

– Vi vill ha någonting hållbart som jordbruk, turism eller en vilddjursfarm för jakt. Vi vill inte leta diamanter.

CECIL BERÄTTAR ATT DET HAR VARIT mycket processande om vem som egentligen äger marken i Pniel. Regeringen har nu köpt den av kyrkan så äntligen har något hänt.

– Staten har börjat betala ut pengar. Folk kan välja mellan

mark eller pengar. Om de väljer pengar får de 36 000 rand. Nu är det 65 personer som blivit erbjudna pengar, men ingen av dem bor här. Det känns korrupt, inte som att det går rätt till.

Själv har han inga problem med vad han tycker att byborna ska välja.

– 36 000 rand kan ju kännas som mycket pengar, men efter tre år har man varken pengar eller mark längre. Så det är klart att man ska behålla marken, så man har något att ge till sina barn i framtiden.

1 000 PERSONER BOR NU I PNIEL, i 300 hushåll. Folk har flyttat hit och familjerna har blivit större. En del av pnielborna har arbete i Barkley West, sju kilometer bort, i en gruva. Men 60 procent är arbetslösa. Som regeringens representant i byn arbetar Cecil Buffel för en utveckling.

– Jag går runt och besöker dem som inte har någon inkomst. Uppmuntrar dem att bilda kooperativ. Det har bildats en getfarm och en grönsaksodling och jag har startat ett gruvföretag tillsammans med människor i byn för att vi ska kunna vara samarbetspartners och makten stanna här i Pniel.

Hans mål är att 60 procent ska ha jobb, istället för att 60 procent är arbetslösa.

Vad önskar du dig för mer Pniel?

– En god infrastruktur, sportanläggningar, vägar... Vi har fått toaletter. I två omgångar, de första kom 2004 och de andra 2006.

Cecil framhåller att inte ens det är helt enkelt. Nu finns toaletterna på plats, de är gjutna, två meter djupa och borde tömmas. Men kommunen har inte betalt avgiften, så då kommer det inga slambilar och tömmer.

Just nu är också vattnet en stor fråga.

– Vi får vatten från en gammal källa som stöds av två vindmøllor. Men källan torkar u och vi behöver en extrakälla. Vi har grävt ett hål och pumpat, men det gav inget vatten. Nu körs vattnet i tankbilar från Barley West. Vi har bett att få vattenledningar därifrån, så vi får se hur det blir.

AIDS ÄR EN FRÅGA SOM UPPTAR MYCKET av hans verksamhet. För sex månader sedan gjorde de en kampanj, där de bjöd in alla invånarna till skolan för fri testning och undervisning. Det görs nu två gånger per år.

En god infrastruktur, sportanläggningar och vägar, det är önskemålen som Cecil Buffel har för sin by Pniel i Sydafrika.

Foto: Maja Suslin

Cecils flickväns syster Vivienne har dött. Hennes diagnos var TBC. Hon blev 27 år gammal. Och precis i dagarna har också en 38-årig kvinna dött.

– Det är många unga som dör, många fler än de äldre. De dör i TBC och hiv.

Cecil Buffel summerar allting som har hänt i Pniel sedan vi var här 1998.

– Skolan har fått elektricitet och den håller just nu på att få vattentoaletter. Alla hus i byn som fanns 2006 har fått toaletter. Det har byggts en stor Cityhall med matkök, två vindmøllor och en byggnad för äldreboende. Vi har två kooperativ och landreformen har börjat träda i kraft. Hoppas att den bli klar under 2009, så ska vi uträtta storverk i Pniel!

INGRID FRIDEBORGS DOTTER